

JEŽKOVY VOČI, NESBÍREJTE NÁS!

Proč vy lidé máte vždy na podzim pocit, že je třeba každého z nás chytit a někam odvézt? Jdeme se projít, najít si jídlo, a vy hned šup s námi do krabice. Je to stejná pitomost, jako když si myslíte, že nosíme na zádech jablka.

Už se téměř bojíme vyjít ven. Jak začne padat listí a ochladí se, není dne, aby někdo z nás nezmizel. Zmerčíte nás, začnete pištět a hned se na nás vrháte. Utéct nejde, jsme pomalejší než vy. Pořád mluvíte o tom, že nás zachraňujete. Ale my nepotřebujeme zachraňovat. My jsme si jen vyšli ven, podobně jako když vy si jdete nakoupit. Copak se na vás vrhají nějaká obrovská zvířata, odnášejí vás a přitom si povídají, že vás zachraňují? To chceme vidět, co byste dělali. A my nemůžeme dělat nic.

Nejhorší je páchat dobro, o které nikdo nestojí. Tuhle si soused vyšel ven, bylo pěkně teplo, slunce. Já teprve vylézal, tak jsem se stačil zabrzdit a pak jsem sledoval, jak se na něho vrhli hned čtyři lidé, dva velcí, dva malí. Ječeli, jeden sundal bundu, souseda do ní zabalil. A byli s ním pryč. Já se pak bál tři dny vylézt ven i v noci, kdy obvykle bývá bezpečno.

Mluví se mezi námi o tom, že ty, které seberete, vozíte do nějakých táborů. Prý se stává, že v nich už nejsou volná místa, tak je zase vypouštíte ven. Jenže někde úplně jinde, daleko od domova. Což je hrůza, protože my téměř nevidíme. To nevíte, co? Vidíme strašně špatně, tak si cestu značkujeme, potřebujeme ji cítit, abychom trefili domů. V novém prostředí jsme ztraceni.

Někteří z nás v těch vašich táborech prožili zimu a byli propuštěni na svobodu až na jaře. Říkali, že tam nebylo špatně. Pelechy měli, jídlo taky, teplo bylo, což o to. Ale doma je doma. Hlavně ale celé to vaše počinání nikdo z nás nechápe.

ROZMOHLA SE NÁM TU PODIVNÁ DISCIPLÍNA. SBĚR JEŽKŮ. PRACOVNÍCI ZÁCHRANNÝCH STANIC JSOU ZOUFALÍ.

Vy si myslíte, že nám pomáháte, ale my to vůbec nepotřebujeme.

Každopádně se o tom mezi námi v poslední době dost mluví, protože jsme z vás hodně vyděšení. Jestli pro nás chcete něco dobrého udělat, tak bychom přivítali trochu víc hromádek listů, větví, dřeva. Naši dědové a báby říkají, že jich kdysi bývalo víc, ale teď je zázrak sehnat flek, kde bude přes zimu klid. I červíků, žížal, hmyzu ubylo, najít něco k snědku je čím dál těžší, bez tak je to tím, že oni taky nemají kde bydlet jako my. Proč teď nemáte v zahradách keře a stromy? Všude je jen nízká tráva, pořád po ní jezdíte s něčím, co dělá hluk, uklízíte, hrabete. Co se to

se světem stalo? Dříve se nám žilo lépe.

Konec pohádky o mluvícím ježkovi.

SVETR A TEPLO

A teď realita.

Rozmohla se nám tu podivná disciplína. Sběr ježků.

Pracovníci záchranných stanic jsou zoufalí, lidé jich na podzim přinášejí tisíce. Odmítají je přijímat. No fuj, vy jste ale zlí a bezcitní, spílají jim sběratelé radující se ze své ušlechtilosti a kladného vztahu k přírodě.

„Kdybych se tomu nebránil, mám tu každý podzim pět set ježků. Před lety jsme jich na zimu přijali sto,“ vypráví Karel

Makoň, který vede záchrannou stanicí živočichů v Plzni. „Když budu hodně střízlivý, péče o jednoho ježka od listopadu do dubna, kdy mu topíte, krmíte ho, vyjde tak na pět tisíc, což se nezdá moc, ale vynásobte si to stovkami. O těch našich sto ježků se staraly dvě holky. Ježci v zimě nespali, dělali binec, muselo se jim topit na dvacet jedna stupňů, aby byli v pohodě, každý týden potřebovali dvě kila zeleniny, dvě kila rýže a další kila kuřecích krků. V únoru začali chřipat. Z té stovky jich zůstalo jedenáct. Pustili jsme je rozběhnout se do výběhu – tak se to má podle metodiky udělat – a deset jich sežral vejr. Takže

výsledek akce? Za půl milionu máte jednoho ježka, kterého si můžete nechat vycpat a dát do muzea jako nejdražšího ježka v Česku,“ říká.

Karel Makoň ví, že ho za jeho slova spousta sběratelů ježků označí za křufase, nicméně podobně jako další pracovníky záchranných stanic živočichů ho současná posedlost zachraňováním poněkud vyvádí z klidu.

„Lidé spolu neumí komunikovat, a proto se upínají na zvířata. V případě kočiček, pejsků nebo křečků je to v pořádku, ale jinak je polidšťování zvířat nyní největší problém v ochraně přírody. Tam jde opravdu o to, aby přežili ti silní a stali se základem

další zdravé populace. Jenže někdo chytrý vymyslel, že když ježek v tuto dobu vyleze ven, znamená to, že potřebuje lidskou pomoc. Nepotřebuje. Jenže než dojde k potravě, vrhne se na něj deset lidí, kteří ho chtějí zachránovat. Zachraňují něco, co zachráněno vůbec nemá být. Tím přírodě nepomáhají, naopak proti ní bojují,“ vysvětluje.

Výstižně celou tuhle lapálii shrnula Ivana Hancenclová ze Záchrané stanice živočichů v Liberci: „V posledních letech mám dojem, že lidé by byli nejraději, kdybychom na zimu všechny srnečky oblékli do svetříků a na jaře sesbírali všechna ptáčátka, aby se jim něco nestalo.“

Přírodně zaměřené útlocitné povahy by neměly číst dál.

„Ježci jsou neuvěřitelná prasata a dobytek,“ říká Karel Makoň.

Cože? Ta roztomilá zvířátka, která malujeme usměvavá, s pěkně červenými jablíčky na zádech?

„Protože špatně vidí, orientují se podle pachu. Celou cestu tedy kálí, aby trefili zpátky. Kálí do misky s vodou, se žrádlem. Jestli chcete zachránit ježečka, fajn, tak se o něho starejte doma. Dejte si ho do koupelny. Každý den tam budete muset uklidit, jinak vám smradem vypadnou dveře. Končí to tak, že si někdo ježka vezme domů, zjistí, že to nedává, tak přijede k nám, že je ho třeba zachránit. Pak se rozčíluje, že nechceme. Někdy mi připadá,

že se od nás očekává, že budeme řešit problémy frustrovaných lidí, kteří mají pocit, že je nikdo nemá rád, tak si dělají dobře pocitem, že zachránili ježečka.“

KDEPAK JABLÍČKO!

Celé věky ježci žili bez toho, že by je někdo na zimu sbíral a opečovával. Nevyhynuli. Ti slabí a nemocní zimu nepřežili, ti silní a zdraví ano. Jenže my jsme se rozhodli, že takhle je to špatně, protože v naší lidské říši na rozdíl od té zvířecí platí, že slabým a nemocným slušný člověk pomáhá.

„Já vím, lidé říkají, že jsem Herodes, ale v přírodě to funguje jinak než mezi námi. Něco jiného je, když se školní třída

rozhodne, že se bude starat o ježka. Z ekologicko-výchovného hlediska je to super, ať si to děti zkusí, souhlasím. Ale pro populaci ježků to absolutně žádný přínos nemá,“ říká Karel Makoň.

Ale ne, my tomu věřit nechceme. Vždyť to je tak příjemný pocit, když bereme nějakého tvořečka a odnášíme ho se slovy: Neboj, zachráním tě. Připadáme si přitom taková ušlechtilí, hodní. Tak nějak celkově lepší.

A mimochodem, nevnučujte ježkovi jablíčko. On si třeba kousne, jen tak pro zpestření, ale je masožravec. Kombinace ježka s jablkem je totiž podobný mytus jako to, že každý ježek potřebuje na podzim zachránit. ■

scarlett.wilkova@mfdnes.cz

CELÉ VĚKY JEŽCI ŽILI BEZ TOHO, ŽE BY JE NĚKDO NA ZIMU SBÍRAL A OPEČOVÁVAL. NEVYHYNULI.

